

El Llibreter més empordanès

Fa tretze anys que el Gremi de llibreters de Barcelona i de Catalunya convoca el premi Llibreter de narrativa. Mai no havia estat tan empordanès com el de l'any 2012. Maria Mercè Cuartiella, que ha guanyat aquest premi amb *Germans, gairebé bessons*, és barcelonina, però viu a l'Alt Empordà des de fa molts anys. *Germans, gairebé bessons*, a més, inaugura la col·lecció de narrativa contemporània de Brau edicions, que és, com sabem tots, una editorial de Figueres. Enhorabona. N'estem contents. Sempre és una bona notícia que un premi no quedi desert. Si aquest premi, a més, té la solvència del Premi Llibreter, la bona notícia és també una gran notícia. Durant anys, ser una de les obres finalistes d'aquest premi ja era una satisfacció. Però, també durant anys, no el va guanyar cap autor que escrivís en la nostra llengua. La gran majoria dels premiats eren estrangers, cosa que —tot s'ha de dir— va permetre que alguns descobríssim Sándor Márai, que recuperéssim Sherwood Anderson, que ens decidíssim a llegir d'una vegada John Maxwell Coetzee, que ens meravelléssim amb Elizabeth Strout o que, després de llegir *Botxan*, de Natsume Soseki, assumíssim que entre el Japó i Catalunya hi ha força més que un grapat de milers de quilòmetres de distància. Fos com fos, atesa la qualitat dels autors i dels llibres premiats, no era cap desprestigi quedar-ne finalista. No ho era fins que, passats deu anys —per sort, molts menys dels que estan passant encara amb el

Escriutores gerundenses

Llegeixo uns *Apuntes biográficos de los principales Escritores gerundenses que han florecido desde los primeros siglos hasta nuestros días*, editat l'any 1867 a Girona, a la plaça de les Castanyes. Va escriure'ls Enric Claudi Girbal, pare de Girbal i Jaume, i primer director de la *Revista de Girona* de la primera època. No trobaríem cap dels escriptors de què parla a cap llibreria d'avui. De fet, ben pocs són coneguts. Potser Onofre Pou, Nicolau Eimeric, Antic Roca i Bonastruc de Porta. Tots són poetes, historiadors o erudits. No en trobaríem tampoc cap que escrivís novel·les.

Premi Nobel— va començar a ser escandalós que no l'hagués guanyat ni un sol cop un autor que escrivís en català. Tanta diferència hi ha entre Neus Canyelles, Imma Monsó o Albert Sánchez-Piñol, posem-hi, i Mariolina Venezia, Enrique de Heriz, John Lanchester o Javier Cercas? Fa tres anys, el problema es va resoldre tal com acaben solucionant-se moltes coses en aquest país: es va optar per fer un Premi Llibreter per a autors en la nostra llengua. Ens sembla que el resultat ha estat bo. *Maletes perdudes*, de Jordi Puntí, o *La nevada del cucut*, de Blanca Busquets, que han estat els dos llibres guanyadors de les dues edicions anteriors, són molt llegidors i tenen prou qualitat. I està bé. Qui, si no els llibreters, altrament, estan en condicions de dir-nos quins llibres poden agradar a la minoria lectora de casa nostra? És bo que, amb els anys, els premis vagin adquirint unes característiques i uns perfils propis. I és més bo encara que hi hagi un premi com aquest, un premi que no separa els llibres dels lectors, sinó que és un bon pont per connectar-hi.